

Πνευματική Οικοδομή

■ Γιάννης Ιανολίδε († 1986)

Αυτοβιογραφική Όμολογία - Μέρος Α΄.*

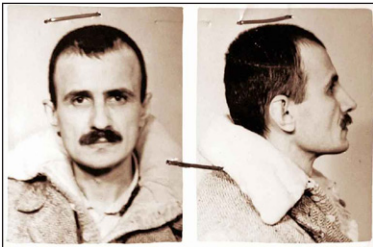
«Στὸ τέλος αὐτῆς τῆς δεινῆς ἐμπειρίας μόνο ὁ Χριστὸς παραμένει ζωντανός, ὁλόκληρος καὶ αἰώνιος μέσα μου»

Εἶμαι 64 ἐτῶν. **Σ**τὴν ἐφηβικὴ - νεανικὴ μου ἡλικία, ἕως τὸ 1941, ἀγωνιζόμουν ἐνάντια στὸν ἀστικὸ κόσμο, ὁ ὁποῖος εἶχε καταφρονήσει τὴ χριστιανικὴ ζωὴ. **Α**πὸ τὸ 1941 ἕως τὸ 1964 ἦμουν φυλακισμένος, ταλαιπωρημένος καὶ ἐμπαιγμένος ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ δικτατορία. **Α**πὸ τὸ 1964 ἕως καὶ σήμερα εἶμαι φυλακισμένος στὸν ἑαυτό μου, ἐπειδὴ ὁ κόσμος μὲ ἔχει ἐξοστρακίσει, μὲ ἔχει ἐξευτελίσει καὶ μὲ ἔχει περιφρονήσει. **Ὅ**χι ἐγώ, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς μισεῖται καὶ διώκεται μέσω τοῦ ταπεινωμένου ὀνόματός μου.

Εμείνα περίπου πέντε χρόνια σὲ ἀπόλυτη ἀπομόνωση, μόνος μου στὸ κρατητήριο, πεινασμένος καὶ γυμνός. **Ε**μείνα πάνω ἀπὸ 15 χρόνια σὲ συνηθισμένα δωμάτια, μερικὰ πολὺ μικρὰ, ἄλλα μεγαλύτερα, ὅπου ζοῦσα μέρα-νύχτα, μαζί μὲ ἄλλους. **Ἦ**μαστε ἀναγκασμένοι νὰ ἐκπληρώνουμε ὅλες τὶς ἀνάγκες μας ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Κάποτε ἦμασταν στοιβαγμένοι ἕως καὶ ὀκτῶ ἄτομα σ' ἓνα κρατητήριο δύο τετραγωνικῶν μέτρων, ὥστε κοιμόμασταν δύο, τρεῖς ἢ τέσσερις μαζί σ' ἓνα κρεβάτι καὶ λόγω τοῦ ψύχους κάναμε ἐντριβές συνεχῶς ὁ ἓνας στὸν ἄλλον. **Ἡ** ἀθλιότητα, ἡ ἀγριότητα τῶν φρουρῶν, ἡ πείνα, τὸ κρύο καὶ οἱ ἀρρώστιες μᾶς φαίνονταν εὐκόλα μπροστὰ στὴν τρομοκρατία ποὺ ἀσκοῦσαν ὁ ἓνας στὸν ἄλλον, διάφοροι ἀπελπισμένοι καὶ πολλοὶ βασανισμένοι ἄνθρωποι.

Ἦμουν πεινασμένος πάνω ἀπὸ εἴ-

κοσι χρόνια. **Έ**νιωθα τὸ σῶμα μου παγωμένο ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια τῆς φυλάκισής μου. **Ρ**αβδίστηκα, βασανίστηκα, τρομοκρατήθηκα γιὰ πολλὰ χρόνια, μέχρι νὰ καταστραφῆ ἡ φυσικὴ καὶ ψυχικὴ μου ἀντοχή. **Έ**γνώρισα φοβερὲς ἐμπειρίες, πὺξ ξεπέρασαν τὰ ὅρια τῆς ὑπομονῆς μου.

Γιὰ πολλὰ χρόνια μὲ ἀπειλοῦσαν μὲ θάνατο. **Γ**ιὰ περίπου 15 χρόνια τρομοκρατήθηκα γιὰ νὰ «ἀναμορφωθῶ». **Ά**ρνήθηκα, φοβούμενος ὄχι τὸν θάνατο, ἀλλὰ τὴν πτώση. **Μ**όνο ὁ Θεὸς μὲ προστάτευε ἀπ' αὐτὴν, διότι δὲν εἶναι δυνατὸ σὲ ἄνθρωπο ν' ἀντέξει ὅλα αὐτὰ τὰ βάσανα.

Στὴν φυλακὴ ἄκουσα καθηγητές, ἐπιστήμονες, λογοτέχνες καὶ ἔμαθα περισσότερα ἀπὸ ὅσα μαθαίνει κανεὶς στὸ Πανεπιστήμιο. **Ξ**ενύχτησα μὲ ἀνθρώπους πὺξ τὸ πρῶτ' ὀδηγοῦνταν στὸν θάνατο. **Μ**ερικοὶ ἦταν ἀπελπισμένοι, ἄλλοι ψυχικὰ ἐπαναστατημένοι καὶ ἄλλοι εἰρηνικοί. **Π**εριποιήθηκα τὸν μελλοθάνατο ἀντιστράτηγο –πρόεδρο τοῦ στρατιωτικοῦ δικαστηρίου, πὺξ μὲ εἶχε καταδικάσει! **Α**ὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἐξυπηρετήσει τὸ καθεστῶς καὶ ὕστερα πετάχθηκε στὴν φυλακὴ. **Ά**νέλαβα ἐγὼ νὰ τοῦ κλείσω τὰ μάτια.

Στὸ τέλος αὐτῆς τῆς δεινῆς ἐμπειρίας μόνον ὁ Χριστὸς παραμένει ζωντανός, ὀλόκληρος καὶ αἰώνιος μέσα μου. **Ἡ** χαρὰ μου εἶναι τέλεια: ὁ Χριστός. **Π**ροσφέρθηκα σ' Αὐτὸν καὶ Αὐτὸς μὲ ἔκανε ἄνθρωπο. **Δ**ὲν μπορῶ, μὲ ἀνθρώπινη σκέψη, νὰ κατανοήσω τὴν ἀγάπη καὶ πανσοφία Του, ἀλλὰ Αὐτὸς εἶναι τὸ πᾶν γιὰ ὅλη τὴν κτίση. **Δ**οξάζω τὸν Θεάνθρωπο Χριστό!

*Ἰωάννης Ἰανολίδε († 1986),
Βουκουρέστι, 1984*

(*) Ἰωάννη Ἰανολίδε, Συνταρακτικὰ περιστατικὰ φυλακισμένων Ρουμάνων Ὁμολογητῶν καὶ Μαρτύρων τοῦ 20οῦ Αἰῶνα, σελ. 20, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Σεπτέμβριος 2009. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.